

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa H.M., K.M., M.M. i K.M.
przeciwko L. sp. z o.o. w W.
obecnie w restrukturyzacji z siedzibą w L.
o stwierdzenie nieważności uchwał lub ustalenie ich nieistnienia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2017 r.,
na skutek wniosku pełnomocnika z urzędu powodów K.M.
i M. M. adw. K. C. o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6
listopada 2017 r., sygn. akt I CSK 338/17,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt I CSK 338/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...), w sprawie z powództwa H.M., K.M., M.M. i K.M. przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji z siedzibą w L., i zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów M.M. i K.M. kwoty po 810 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Wnioskiem z dnia 24 listopada 2017 r. adwokat K.C., pełnomocnik ustanowiony z urzędu dla powodów M.M. i K.M., wniosła o uzupełnienie postanowienia z dnia 6 listopada 2017 r. w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego z uwzględnieniem stawki podatku od towarów i usług, zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postanowieniu z dnia 6 listopada 2016 r. Sąd Najwyższy obciążył kosztami postępowania kasacyjnego stronę pozwaną, zasądając od niej na rzecz powodów M.M. i K.M., reprezentowanych przez adwokata K.C. jako pełnomocnika z urzędu, kwoty po 810 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, co obejmuje również koszty zastępstwa procesowego. W tym zakresie podstawę rozstrzygnięcia stanowiły postanowienia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), które nie przewiduje, aby określone w nim stawki minimalne było powiększane o kwotę należnego podatku od towarów i usług. Sąd Najwyższy nie stosował natomiast rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, gdyż nie rozstrzygał o wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu.

Zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu obciążony został przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, koszty nieopłaconej pomocy prawnej sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji. Adwokat, który udzielił pomocy prawnej, może wystąpić z odpowiednim wnioskiem o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej dopiero wtedy, gdy spełni powyższy warunek. Wobec zakończenia postanowieniem z dnia 6 listopada 2017 r. postępowania kasacyjnego, wniosek taki powinien

wówczas skierować do sądu, który ustanowił go jako pełnomocnika z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2013 r., III CSK 121/12, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw